

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - numer dwudziesty trzeci

Jeff Pippenger
2026-01-04

Numer dwadzieścia trzy

W artykule dwudziestym drugim napisałem: „Następnie w rozdziale jedenastym genealogia ludu wybranego jest reprezentowana przez dziesięć imion od Sema do Abrama. Rozdział jedenasty to opowieść o wieży Babel, ale także genealogia ludu wybranego, reprezentowanego przez Abrahama. Rozdział jedenasty wprowadza lud wybrany, który miał wejść w potrójne przymierze z Bogiem. Trzecim i ostatecznym krokiem była ofiara Izaaka w rozdziale dwudziestym drugim. Rozdział „jedenasty” jest alfą, początkiem, a rozdział „dwudziesty drugi” jest omegą, zakończeniem. Wiara potrzebna, by usłyszeć głos Boga w znaczeniu imion, nie różni się od wiary potrzebnej, by usłyszeć Jego głos w numeracji Jego Słowa.”

Rozdział jedenasty przedstawia przymierze Kaina oraz przymierze Abela. Wielokrotnie na przestrzeni lat wykazywaliśmy, że prorocze cechy wieży Babel reprezentują fałszywe przymierze. Po potopie nastąpiła zmiana dyspensacji: przed potopem oddawano cześć u bramy Edenu, a po potopie cześć miała być oddawana przy ołtarzu. Ołtarz miał określone biblijne wymagania. Należało go wznosić z naturalnych kamieni, bez ludzkiego ociosywania czy kucia. Miał to być kamień na kamieniu, bez zaprawy.

Celem wieży było uczynić poplecznikom Nimroda imię, które oznacza charakter. W wieży widzimy, jak ludzie próbują zbawić się sami i wynoszą się jak bogowie niebios. Wieża jest symbolem kościoła, który myśli, że może zbawić się sam, i uważa, że powinien być wywyższony, tak jak czynią to dziesięciu królów w Psalmie 83, gdy wywyższają głowę papieską przy nikiemnej konfederacji z proroctwa biblijnego, która ma miejsce przy ustawie niedzielnej.

Pieśń lub psalm Asafa. Nie milcz, Boże: nie zachowuj milczenia i nie bądź beczynny, Boże.
Bo oto Twoi nieprzyjaciele podnoszą wrzawę, a ci, którzy Cię nienawidzą, podnoszą głowę.
Psalm 83:1, 2.

Dopiero co świat został zniszczony przez potop Noego, a powodem, jaki Bóg podał dla zamknięcia czasu łaski dla świata przedpotopowego, było to, że zamiary serca człowieka były ustawicznie złe. Biblia mówi o jedności na różne sposoby, jednym z nich jest to, by widzieć „oko w oko”. Czy mogą dwaj iść razem, jeśli się nie zgodzili?

A teraz proszę was, bracia, w imię Pana naszego Jezusa Chrystusa, abyście wszyscy mówili to samo i aby nie było wśród was podziałów, lecz abyście byli doskonale zjednoczeni w tym samym myśleniu i tym samym osądzie. 1 List do Koryntian 1:10.

Gdy Bóg pomieszał języki podczas sądu nad królestwem Nimroda, wskazuje to, że przed tym pomieszaniem wszyscy byli zjednoczeni, a więc mieli ten sam charakter — religię opartą na ludzkich uczynkach — w przeciwieństwie do tych, którzy w tym samym rozdziale są reprezentowani przez Abrahama. Sem był wierną duszą za czasów Nimroda. Historycy wskazują na Sema jako tego, który zabił Nimroda, potężnego buntownika przed Panem. Sedno sprawy pozostaje w mocy niezależnie od opinii historyków, gdyż Sem jest człowiekiem przymierza, wywodzącym swój ród od Noego — człowieka przymierza, który wywodzi swój ród od Seta — innego człowieka przymierza, który wszedł do historii przymierza, by zastąpić swego brata Abla, który również był człowiekiem przymierza i bezpośrednim potomkiem Adama.

Jedenasty rozdział Księgi Rodzaju to wielki konflikt między Chrystusem a Szatanem, w kontekście przymierza życia i przymierza śmierci. Nimrod uosabia potężnego myśliwego przed Panem, gdyż przedstawia kościół mający wielu wyznawców. Abram, przez Sema, przedstawia kościół, który ma tylko nielicznych wyznawców. Sem był człowiekiem przymierza, gdy Nimrod budował swoją wieżę, jednak dwa przymierza w rozdziale jedenastym są reprezentowane nie przez Sema i Nimroda, lecz przez Nimroda i Abrahama. Paweł wyraźnie określa tę proroczą zasadę.

Ten bowiem Melchizedek, król Salemu, kapłan Boga Najwyższego, spotkał Abrahama wracającego po rzezi królów i pobłogosławił mu; któremu też Abraham dał dziesiątą część ze wszystkiego; najpierw, w tłumaczeniu, Król sprawiedliwości, a potem także Król Salemu, to jest Król pokoju; bez ojca, bez matki, bez rodowodu, niemający ani początku dni, ani końca życia; lecz upodobniony do Syna Bożego, pozostaje kapłanem na zawsze. Teraz rozważcie, jak wielki był ten mąż, któremu nawet patriarcha Abraham dał dziesiątą część z łupów.

A zaiste ci spośród synów Lewiego, którzy otrzymują urząd kapłański, mają przykazanie pobierać według Prawa dziesięciny od ludu, to jest od swoich braci, chociaż sami pochodzą z lędźwi Abrahama:

Lecz ten, którego rodowód nie jest od nich wywodzony, przyjął dziesięcinę od Abrahama i pobłogosławił tego, który miał obietnice. A bezsprzecznie mniejszy bywa błogosławiony przez większego. I tu dziesięciny pobierają ludzie, którzy umierają; lecz tam przyjmuje je ten, o którym zaświadczone, że żyje. I, że tak powiem, także Lewi, który pobiera dziesięciny, zapłacił dziesięcinę w Abrahamie. Bo był jeszcze w lędźwiach swego ojca, gdy Melchisedek spotkał go. List do Hebrajczyków 7:1-10.

Na temat Melchizedeka istnieje wiele prawdy na czas obecny, ale ja po prostu wskazuję, że Paweł wprost uczy, iż prorocze cechy ludzi przymierza — a przez to rozumiem mężczyzn i kobiety w natchnionym świadectwie, których biblijne świadectwo wyznacza drogowskaz w proroczej linii Bożego przymierza z ludzkością. Paweł naucza, że Melchizedek, który żył, zanim na Synaju ustanowiono kapłaństwo lewickie, a więc ponad czterysta lat zanim istniało kapłaństwo lewickie, przyjął dziesięcinę od Lewiego. Aby należeć do kapłaństwa lewickiego, trzeba było być Lewitą i móc udowodnić swoje pochodzenie od Lewiego. Melchizedek nie mógł wykazać, że pochodzi z rodu Lewiego, ponieważ Lewi jeszcze się nie urodził.

Ciąg prorocत्व, który przedstawia przymierze Boga z Adamem i Ewą, składa się właściwie z dwóch przymierzy. Pierwsze było przymierzem życia z prostą próbą. Po upadku i niezdanyim teście kolejne przymierze obejmowało krew baranka, aby zapewnić okrycie. Następnie było przymierze Boga z ludzkością, reprezentowane przez tęczę, Noego i składanie ofiar na ołtarzu. Następnie w jedenastym rozdziale Księgi Rodzaju rozpoczyna się przymierze Boga z wybranym ludem, który będzie nazywany Hebrajczykami. W każdej z tych opowieści biblijne postacie są mężczyznami lub kobietami przymierza.

W jedenastym rozdziale Księgi Rodzaju ukazany jest początek przymierza życia z ludem wybranym — właśnie tam, gdzie Nimrod ustanawia przymierze śmierci, symbolizowane przez cegły i zaprawę murarską, będące fałszywą imitacją nieciosanych kamieni i braku zaprawy, które reprezentował ołtarz. Siostra White informuje nas, że ołtarz przedstawia Chrystusa; zatem religia Nimroda, która jest religią fałszywą, przedstawia fałszywego Chrystusa.

I mówili jeden do drugiego: Chodźcie, ulepmy cegły i dobrze je wypalmy. Mieli cegły zamiast kamieni, a smołę zamiast zaprawy. Księga Rodzaju 11:3.

A jeśli zechcesz uczynić mi ołtarz z kamienia, nie zbudujesz go z kamienia ciosanego; bo jeśli przyłożysz do niego swoje narzędzie, splugawisz go. Wyjścia 20:25.

Grozi nam niebezpieczeństwo mieszania tego, co święte, z tym, co pospolite. Święty ogień od Boga ma być używany w naszych wysiłkach. Prawdziwym ołtarzem jest Chrystus; prawdziwym ogniem jest Duch Święty. To jest nasza inspiracja. Tylko wtedy, gdy Duch Święty prowadzi i kieruje człowiekiem, jest on godnym zaufania doradcą. Jeśli odwrócimy się od Boga i od Jego wybranych, aby zasięgać rady u obcych ołtarzy, otrzymamy odpowiedź stosownie do naszych uczynków. Wybrane poselstwa, tom 3, 300.

Pośród innych prawd, jedną z lekcji, która proroczo wynika z jedenastego rozdziału Księgi Rodzaju, jest to, że stanowi on początek linii proroczej. Potop Noego wyznacza prorocze rozdzielenie. Gdy Noe opuścił arkę, miał zostać ustanowiony nowy sposób oddawania czci, a sposób oddawania czci zawsze wytwarza dwie klasy czcicieli, jak to ukazano w historii Kaina i Abla. Jedenasty rozdział Księgi Rodzaju to nowy świat, z opowieścią o początkach, która staje się opowieścią założycielską dla historii końca, gdy lud przymierza Bożego dnia ostatecznych wzywa podczas kryzysu ustawy niedzielnej robotników jedenastej godziny, by wyszli z Babilonu. Nimrod jest człowiekiem grzechu podczas kryzysu ustawy niedzielnej, a Sem — który jest Abrahamem — jest w tym samym kryzysie człowiekiem Bożym. Rozproszenie i pomieszanie języków z jedenastego rozdziału Księgi Rodzaju rozpoczęło się wkrótce po tym, jak Noe opuścił arkę. Tematem rozdziału jedenastego są dwa przymierza, a opowieść dochodzi do swego zakończenia, gdy w rozdziale dwudziestym drugim zostaje przedstawiony trzeci etap przymierza Abrahamowego.

Rozdział jedenasty jest historią alfa linii Abrahama, która osiąga historię omega w rozdziale dwudziestym drugim. Zarówno początkowa opowieść o Babel Nimroda, jak i końcowa o ofiarowaniu Izaaka, przedstawiają ostateczny sąd nad ludzkością. Linia zaczyna się przy wieży Nimroda i rozciąga się aż do ofiarowania Izaaka, a kulminuje dwiema przeciwstawnymi ofiarami.

Ofiara Nimroda otrzymuje wykonawczy sąd Boży, a sąd Abrahama otrzymuje Boże błogosławieństwo. Nimrod jest alfą rozdziału jedenastego, a Abraham omegą rozdziału dwudziestego drugiego. Omega jest zawsze większa, co najmniej dwadzieścia dwa razy według alfabetu hebrajskiego, a moc objawiona w pomieszeniu języków i rozproszeniu narodów po świecie została daleko przewyższona przez moc krzyża. Wieża Nimroda reprezentuje Bliźniacze Wieże z 11 września, a ofiarowanie Izaaka reprezentuje prawo niedzielne.

Linia przymierza z wybranym ludem zaczyna się od symbolu liczby jedenaście, a kończy się symbolem liczby dwadzieścia dwa. Linia kończy się w momencie zamknięcia czasu próby w historii alfa Nimroda, a także w historii omega Abrahama. Sama historia Nimroda i Abrahama jest przedstawiona w pierwszej księdze Biblii i osadzona w kontekście podnoszenia się po bardzo niedawnych zniszczeniach spowodowanych potopem Noego. W pierwszej księdze Biblii ilustracja dwóch przymierzy dostarcza dwóch świadków, którzy przedstawiają zamknięcie czasu próby w linii od rozdziału jedenastego aż do dwudziestego drugiego.

Kto jest niesprawiedliwy, niech nadal będzie niesprawiedliwy; a kto nieczysty, niech nadal będzie nieczysty; a kto sprawiedliwy, niech nadal będzie sprawiedliwy; a kto święty, niech nadal będzie święty. Objawienie 22:11.

Nimrod jest wciąż niesprawiedliwy i nieczysty, a Abraham wciąż sprawiedliwy i święty, jak wskazano w alfie Księgi Rodzaju 11–22, a także w omedze Objawienia 22:11. Tuż przed zakończeniem okresu próby, w wersecie 10, pada nakaz, aby nie pieczętować słów proroctwa tej księgi. Tuż przed zakończeniem okresu próby, w następnym wersecie, ma zostać odpieczętowane proroctwo w Objawieniu. Dwa wersety po wersecie jedenastym Chrystus daje klucz do odpieczętowania tego proroctwa.

I rzekł do mnie: Nie pieczętuj słów proroctwa tej księgi, bo czas jest bliski. Kto jest niesprawiedliwy, niech jeszcze czyni niesprawiedliwość; a kto plugawy, niech jeszcze się plugawi; a kto sprawiedliwy, niech jeszcze czyni sprawiedliwość; a kto święty, niech jeszcze się uświęca. A oto przychodzę rychło, a zapłata moja jest ze mną, aby oddać każdemu według jego uczynków.

Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec, pierwszy i ostatni. Objawienie 22:10-13.

Rozdział dwudziesty drugi to rozdział omega całej Biblii, a kluczem do otwarcia proroctwa w Apokalipsie, które jest zapieczętowane, jest zasada, którą Chrystus wskazał ponad wszystkie inne w rozdziale pierwszym Apokalipsy. Rozdział pierwszy jest pierwszą literą alfabetu hebrajskiego, a rozdział dwudziesty drugi — ostatnią. W wersetach od dziewiątego do jedenastego rozdziału pierwszego Jan przedstawia się i określa Chrystusa jako Alfę i Omegę.

Ja, Jan, który jestem również waszym bratem i współuczestnikiem w ucisku oraz w królestwie i wytrwałości w Jezusie Chrystusie, byłem na wyspie zwanej Patmos z powodu słowa Bożego i świadectwa Jezusa Chrystusa. W dniu Pańskim byłem w Duchu i usłyszałem za sobą potężny głos, jakby trąby, który mówił: Ja jestem Alfa i Omega, pierwszy i ostatni; a co widzisz, zapisz w księdze i pošlij do siedmiu Kościołów, które są w Azji: do Efezu, do Smyrny, do Pergamonu, do Tiatyry, do Sardes, do Filadelfii i do Laodycei. Objawienie 1:9-11.

W wersecie jedenastym Jan jest na Patmos, ale w wersecie dwunastym odwraca się i odłąd znajduje się w niebiańskiej świątyni. Zatem w wersecie 9/11 znajdujemy świadectwo Jana, które określa Jezusa jako Alfę i Omegę, co Jezus już sam o sobie stwierdził w wersecie ósmym:

Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec, mówi Pan, który jest, i który był, i który ma przyjść, Wszechmogący. Objawienie 1:8.

W wersecie ósmym Jan zapisuje to, co usłyszał, jak Chrystus mówił o sobie. W wersecie od dziewiątego do jedenastego to Jan mówi o sobie. To oznacza, że w pierwszych jedenastu wersecie występują dwaj świadkowie, którzy poświadczają, że Chrystus jest Alfą i Omegą. Wersety od dziewiątego do jedenastego stanowią odrębną jednostkę myślową. Choć są powiązane z całym rozdziałem, w tych wersecie Jan mówi o sobie, natomiast w wersecie od czwartego do ósmego Jan przemawia w imieniu Bóstwa do Jego kościołów. Werset czwarty rozpoczyna jednostkę myślową, która kończy się w wersecie ósmym. Rozpoznamy to po początkowych określeniach Chrystusa — Tego, który był i jest, i ma przyjść — wskazanych w wersecie czwartym, a następnie ponownie w ósmym.

Jan do siedmiu kościołów, które są w Azji: Łaska wam i pokój od Tego, który jest, który był i który

Ja jestem Alfa i Omega, początek i koniec, mówi Pan, który jest, który był i który ma przyjść, Wszechmogący. Objawienie 1:4-8.

Pierwsze trzy wersety rozdziału pierwszego przedstawiają objawienie Jezusa Chrystusa, które zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski, gdyż werset trzeci mówi: „czas jest bliski”. „Czas jest bliski” to identyczne sformułowanie, jakie występuje w wersecie dziesiątym rozdziału dwudziestego drugiego, który mówi: „nie pieczętuj słów proroctwa tej księgi, gdyż czas jest bliski”. Proroctwem, które zostaje odpieczętowane, jest Objawienie Jezusa Chrystusa.

Werset czwarty rozpoczyna odpieczętowanie i zaczyna się świadectwem Jana: „Ja, Jan”, a następnie w wersecie ósmym to Chrystus przedstawia się sam. Ludzki świadek w pierwszym z pięciu wersecie, a Boski świadek na końcu. Werset czwarty przedstawia Ojca Niebieskiego jako Tego, który „jest, który był i który ma przyjść”. Werset ósmy przedstawia Chrystusa jako Tego, który „jest, który był i który ma przyjść”.

Kluczem do odpieczętowania Objawienia Jezusa Chrystusa jest zasada alfy i omegi. Jako Pierwszy i Ostatni, Chrystus istnieje także w terażniejszości, choć był w przeszłości i będzie w przyszłości. Fakt, że Jezus i Ojciec są Bogiem, który był, który jest i który ma przyjść, jest kolejnym przedstawieniem Chrystusa jako Alfę i Omegę. On jest Alfą i Omegą, Pierwszym i Ostatnim, Początkiem i Końcem i był na początku oraz będzie na końcu. „Klucze” królestwa, które zostały dane Kościołowi w Cezarei Filipowej, to również „klucz” położony na ramieniu Eliakima w Księdze Izajasza 22:22. Alfą Księgi Objawienia jest rozdział pierwszy, a Omegą — rozdział dwudziesty drugi, więc w rozdziałach Objawienia znajdujemy cały alfabet hebrajski. Rozdział trzynasty przedstawia bunt Stanów Zjednoczonych, a następnie świata. Rozdział pierwszy przedstawia Chrystusa jako Alfę i Omegę, a rozdział dwudziesty drugi potwierdza tę samą prawdę,

lecz w powiązaniu z odpieczętowaniem wspomnianym w rozdziale pierwszym. Rozdziały pierwszy, trzynasty i dwudziesty drugi reprezentują trzy hebrajskie litery, które razem tworzą słowo „prawda”.

W dwudziestym trzecim rozdziale Ewangelii Mateusza Jezus wypowiada osiem „biada” przeciwko faryzeuszom i saduceuszom. W ostatnim wersecie dwudziestego drugiego rozdziału spór Chrystusa z czepiającymi się szczegółów Żydami kończy się zagadką Dawida, zagadką, którą można rozwiązać tylko wtedy, gdy rozumie się zasadę Alfy i Omegi.

Gdy faryzeusze zebrali się razem, Jezus zapytał ich: Co myślicie o Chrystusie? Czym jest synem?

Mówią mu: Syn Dawida.

Mówi do nich: Jakże więc Dawid w duchu nazywa go Panem, mówiąc: Rzekł Pan Panu memu: Siądź po prawicy mojej, aż uczynię twoich nieprzyjaciół podnóżkiem nóg twoich? Jeśli więc Dawid nazywa go Panem, jakże jest on jego synem?

I nikt nie zdołał odpowiedzieć mu ani słowem, ani też od tego dnia nikt nie odważył się już więcej zadawać mu pytań. Mateusz 22:41-46.

Zakończenie dwudziestego drugiego rozdziału wskazuje na drogowskaz w historii przymierza. Jeremiasz również podejmuje ten wątek prawdy:

Słowo, które przyszło do Jeremiasza od Pana: Stań w bramie domu Pana i ogłoś tam to słowo, i powiedz: Słuchajcie słowa Pana, wszyscy z Judy, którzy wchodzicie przez te bramy, aby oddawać cześć Panu. Tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Poprawcie swoje drogi i swoje uczynki, a sprawię, że będziecie mieszkać w tym miejscu. Nie pokładajcie ufności w kłamliwych słowach, mówiąc: Świątynia Pana, Świątynia Pana, Świątynia Pana — to są.

Gdyż jeśli szczerze poprawicie swoje drogi i swoje czyny; jeśli rzetelnie będziecie wymierzać sprawiedliwość między człowiekiem a jego bliźnim; jeśli nie będziecie uciskać cudzoziemca, sieroty i wdowy, i nie będziecie przelewać niewinnej krwi na tym miejscu, ani chodzić za innymi bogami ku waszej zgubie, wtedy sprawię, że będziecie mieszkać na tym miejscu, w ziemi, którą dałem waszym ojcom, na wieki wieków. Oto ufacie kłamliwym słowom, które nie przynoszą pożytku. Czy będziecie kraść, zabijać, cudzołożyć, przysięgać fałszywie, palić kadzidło Baalowi i chodzić za innymi bogami, których nie znacie, a potem przychodzić i stawać przede mną w tym domu, który nazwany jest moim imieniem, i mówić: Zostaliśmy wybawieni, aby czynić wszystkie te obrzydliwości?

Czyż ten dom, który nosi moje imię, stał się w waszych oczach jaskinią zbójców? Oto Ja sam to widziałem — mówi Pan. Lecz idźcie teraz do mojego miejsca, które było w Szilo, gdzie na początku umieściłem moje imię, i zobaczcie, co mu uczyniłem z powodu niegodziwości mojego ludu, Izraela.

A teraz, ponieważ uczyniliście wszystkie te rzeczy, mówi Pan, a ja przemawiałem do was, wstając wcześniej i mówiąc, lecz nie słuchaliście; i wołałem do was, lecz nie odpowiedzieliście; przeto uczynię temu domowi, który nazwany jest moim imieniem, w

którym pokładacie ufność, i temu miejscu, które dałem wam i waszym ojcom, tak jak uczyniłem z Szilo. I odrzucę was sprzed mojego oblicza, jak odrzuciłem wszystkich waszych braci, całe potomstwo Efraima. Dlatego nie módl się za ten lud, nie wznosź za nich krzyku ani modlitwy i nie wstawiaj się u mnie, bo cię nie wysłucham. Jeremiasz 7:1-16.

Jeremiasz otrzymał polecenie, by nie modlić się za starożytny Izrael, gdyż ten doszedł do punktu bez powrotu, tak jak sprzecznicy Żydzi pod koniec rozdziału dwudziestego drugiego. Gdy Mojżesz (człowiek przymierza) stanął wobec Bożej decyzji zniszczenia wybranego ludu przymierza, wstawił się modlitwą. W rozdziale siódmym Jeremiaszowi polecono, by nie modlił się za ten sam lud przymierza. Prorocza historia Szilo jest wskazywana jako dowód krok po kroku odrzucenia przez Boga wybranego ludu przymierza, gdy ich grzech osiąga punkt nie do odkupienia, jak wyrażono w jednym wersecie.

Efraim przylgnął do bożków: zostawcie go. Ozeasz 4:17.

W historii przymierza moment, w którym Bóg kończy swoje przymierze, stanowi wyraźny kamień milowy. Odrzucenie relacji Jozuego i Kaleba, wyznaczające dziesiątą próbę, jest kolejnym przykładem. Kilka rozdziałów później Jeremiasz otrzymuje także polecenie, by nie modlić się za ten lud.

Dlatego nie módl się za ten lud ani nie zanosz za nich błagania ani modlitwy, bo nie wysłucham ich w czasie, gdy będą wołać do Mnie z powodu swego nieszczęścia. Jeremiasz 11:14.

W siódmym rozdziale wyplucie Laodycejczyków w związku z prawem niedzielnym, jak przedstawia symbolika Shiloah, wskazuje, co On „uczyni” w niedalekiej przyszłości.

Dlatego uczynię temu domowi, który nosi moje imię, w którym pokładacie ufność, oraz temu miejscu, które dałem wam i waszym ojcom, jak postąpiłem z Szilo. I odrzucę was sprzed mojego oblicza, jak odrzuciłem wszystkich waszych braci, mianowicie całe potomstwo Efraima. Dlatego nie módl się za ten lud, nie wznosz wołania ani modlitwy za nich, ani się za nimi u mnie nie wstawiaj, bo cię nie wysłucham. Jeremiasza 7:14-16.

W rozdziale jedenastym nakaz, by się nie modlić, dotyczy strachu, który ogarnie Laodycejczyków, gdy znajdą się w czasie ucisku, który następuje po wprowadzeniu prawa niedzielnego. Strach, którego doświadczają, jest osadzony w historii ich odrzucenia przymierza.

Słuchajcie słów tego przymierza i mów do mężów Judy oraz do mieszkańców Jerozolimy; a ty powiedz im,

Tak mówi Pan, Bóg Izraela:

Niech będzie przeklęty człowiek, który nie słucha słów tego przymierza, które nakazałem waszym ojcom w dniu, gdy wyprowadziłem ich z ziemi Egiptu, z pieca żelaznego, mówiąc: Słuchajcie mojego głosu i postępujcie według wszystkiego, co wam nakazuję; wtedy będziecie moim ludem, a ja będę waszym Bogiem; abym wypełnił przysięgę, którą przysiągłem waszym ojcom, że dam im ziemię opływającą w mleko i miód, jak jest po dziś dzień.

Wtedy odpowiedziałem i rzekłem: Niech tak będzie, Panie. Wtedy Pan rzekł do mnie,

Ogłoś te wszystkie słowa w miastach Judy i na ulicach Jerozolimy, mówiąc: Słuchajcie słów tego przymierza i wypełniajcie je. Bo usilnie upominałem waszych ojców od dnia, kiedy wyprowadziłem ich z ziemi Egiptu, aż po dziś dzień, wstając wczesnym rankiem i napominając, mówiąc: Słuchajcie mojego głosu. Lecz nie posłuchali ani nie nakłonili ucha, lecz każdy chodził według zamysłów swego złego serca; dlatego sprowadzę na nich wszystkie słowa tego przymierza, które nakazałem im czynić, lecz tego nie czynili.

I rzekł do mnie Pan: Spisek odkryto wśród mężów Judy i mieszkańców Jerozolimy. Powrócili do nieprawości swoich przodków, którzy nie chcieli słuchać moich słów; poszli za innymi bogami, aby im służyć: dom Izraela i dom Judy złamali moje przymierze, które zawarłem z ich ojcami.

Dlatego tak mówi Pan: Oto sprowadzę na nich nieszczęście, przed którym nie zdołają uciec; a choć będą do mnie wołać, nie wysłucham ich. Wtedy miasta Judy i mieszkańcy Jerozolimy pójdą i będą wołać do bogów, którym palą kadzidło; lecz ci wcale ich nie ocalą w czasie ich niedoli. Bo według liczby twoich miast były twoje bóstwa, Judo; a według liczby ulic Jerozolimy wystawiliście ołtarze tej hańbie, nawet ołtarze, aby palić kadzidło Baalowi.

Dlatego nie módl się za ten lud, nie wznos za niego wołania ani modlitwy, bo nie wysłucham ich w czasie, gdy będą do mnie wołać z powodu swej niedoli. Jeremiasza 11:1-14.

Zmartwychwstanie kandydatów, którzy mają znaleźć się wśród stu czterdziestu czterech tysięcy, jest wskazane w Księdze Objawienia 11:11; ich ostateczne zgromadzenie jest wskazane w Księdze Izajasza 11:11; a zewnętrzna linia smoka, bestii i fałszywego proroka jest wskazana w Księdze Daniela 11:11; sąd niedzielnego prawa nad kąkołem jest wskazany w Księdze Ezechiela 11:11, a kara i strach, które spadają na głupie panny, są wskazane w Księdze Jeremiasza 11:11.

Nakaz, by nie modlić się za ten lud, jest drogowskazem w ostatnich wersach dwudziestego drugiego rozdziału Ewangelii Mateusza, a rozdział dwudziesty trzeci wskazuje na osiem „biada” wobec adwentyzmu. Rozdział dwudziesty trzeci to albo 22 października 1844 roku, albo prawo niedzielne. Oba te drogowskazy są wypełnieniem małżeństwa, a małżeństwo jest między oblubienicą a mężem, którzy łączą się w jedno ciało. Skonsumowanie małżeństwa reprezentuje pojednanie, czyli „bycie-jednym”. Człowiek został stworzony na obraz Boga, a On stworzył mężczyznę i kobietę. Ich potomstwo otrzymuje dwadzieścia trzy chromosomy od mężczyzny i dwadzieścia trzy od kobiety. Razem ich czterdzieści sześć chromosomów tworzy świątynię. Każdy człowiek jest świątynią, czyż nie wiecie, że jesteście świątynią Pana?

Dopełnienie małżeństwa, kiedy dwoje staje się jednym, to połączenie dwóch świątyń o liczbie dwadzieścia trzy, aby utworzyć jedną świątynię o liczbie czterdzieści sześć. Chrystus jest tym, który buduje świątynię, i On buduje swój Kościół jako żeńską świątynię, która ma połączyć się z Jego męską świątynią. Połączenie następuje, gdy świątynia ludzka zostaje złączona z Bożą w Miejscu Najświętszym świątyni Bożej. „Dwadzieścia trzy” jest symbolem pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, a to dzieło rozpoczęło się na końcu 2300-letniego proroctwa. Mateusza rozdział dwudziesty trzeci jest orzeczeniem przeciwko laodycejskim Adwentystom Dnia Siódmego, którzy są fałszywym odpowiednikiem stu czterdziestu czterech tysięcy.

Sto czterdzieści cztery tysiące są ósmym, który jest z siedmiu, i są tymi, którzy zostają wskrzeszeni ósmego dnia, i są ośmioma duszami w arce Noego, są ośmioma potomkami Seta, a pieczęć na ich czołach była symbolizowana przez obrzezanie, które dokonywano ósmego dnia. Są kapłanami, którzy zostają namaszczeni do służby ósmego dnia, a ogłoszenie ośmiu „biada” wobec adwentyzmu w rozdziale dwudziestym trzecim jest orzeczeniem przeciwko fałszywej ósemce.

Ogłoszenie „biada” nad głupimi pannami jest poprzedzone opieczętowaniem ludu Bożego w ostatnim wersecie rozdziału dwudziestego drugiego. Rozdział dwudziesty drugi koresponduje z rozdziałem dwudziestym drugim w Księdze Rodzaju, ponieważ pierwsza księga Starego Testamentu typologicznie obrazuje pierwszą księgę Nowego Testamentu. W centrum profetycznego ciągu od rozdziału jedenastego Ewangelii Mateusza do rozdziału dwudziestego drugiego, obejmującego dwanaście rozdziałów, szóstym z tych dwunastu jest rozdział szesnasty, w którym imię Szymona, syna Jonasza, zostało zmienione na Piotra.

A ja ci także powiadam: Ty jesteś Piotr, a na tej opoce zbuduję mój Kościół; a bramy piekła nie przemogą go. Mateusz 16:18.

W Ewangelii według Mateusza od rozdziału jedenastego do dwudziestego drugiego jest 459 wersetów. Środkowym werselem jest werselem siedemnasty z rozdziału szesnastego, ale tego wersetu nie można oddzielić od wersetów osiemnastego i dziewiętnastego, gdyż stanowią one jedną wypowiedź.

A Jezus, odpowiadając, rzekł do niego: Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony, bo nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz mój Ojciec, który jest w niebie. A ja ci powiadam: Ty jesteś Piotr i na tej opoce zbuduję mój Kościół; a bramy piekielne go nie przemogą. I dam ci klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie; a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie. Mateusz 16:17-19.

W samym centrum rozdziałów od jedenastego do dwudziestego drugiego znajduje się podstawowe stwierdzenie przymierza dla chrześcijaństwa. W tym stwierdzeniu imię Simon zostaje zmienione na Peter, co — gdy zastosujesz pozycję liczbową, jaką ma każda litera alfabetu angielskiego (na przykład „a” to jeden, a „z” to dwadzieścia sześć) — daje wynik: „p” to 16, „e” to 5, „t” to 20, kolejne „e” to 5, a „r” to 18. Gdy pomnożysz $16 \times 5 \times 20 \times 5 \times 18$, otrzymasz 144 000, a odniesienie do zmiany imienia Petera, będącej symbolem przymiernej relacji, znajduje się w rozdziale 16, wersecie 18, przy czym pierwsza litera imienia Peter ma wartość 16, a ostatnia 18. A wszystko to znajduje się w centrum dwunastu rozdziałów, które zaczynają się symbolem jedenastki i kończą symbolem dwudziestu dwóch.

Ta linia znajduje się także w Księdze Rodzaju, w rozdziałach od jedenastego do dwudziestego drugiego, a w tej linii jest 305 wersetów, co wyznacza rozdział siedemnasty, werselem jedenasty, jako środek tej linii. Ta linia dwunastu rozdziałów pierwszej księgi Starego Testamentu wskazuje na przymierze z Abrahamem i reprezentuje linię alfa, która spotyka się z linią omega, w tych samych rozdziałach pierwszej księgi Nowego Testamentu. Centrum linii omega w Ewangelii Mateusza stanowi punkt kulminacyjny relacji przymiernej stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy są znakiem przymierza wywyższonym przy prawie niedzielnym. Centralny werselem linii z Księgi

Rodzaju wskazuje nie tylko werset centralny, lecz także drugi, czyli środkowy etap trójstopniowego przymierza z Abrahamem, a równie istotnie — znak przymierza.

I będziecie obrzezywać ciało waszego napletka; i będzie to znakiem przymierza między mną a wami. Księga Rodzaju 17:11.

Do tych kwestii wrócimy w następnym artykule.

Wtedy, gdy zmiatał brud i śmieci, fałszywe klejnoty i podrobione monety, wszystko to uniosło się i wyleciało przez okno niczym chmura, a wiatr poniósł je precz. W zamieszaniu na moment zamknąłem oczy; kiedy je otworzyłem, śmieci całkiem zniknęły. Cenne klejnoty, diamenty, złote i srebrne monety leżały porzucane w wielkiej obfitości po całym pokoju.

Następnie postawił na stole szkatułkę, znacznie większą i piękniejszą od poprzedniej, garściami zgarniał klejnoty, diamenty, monety i wrzucał je do szkatułki, aż nie pozostał ani jeden, choć niektóre diamenty nie były większe niż czubek szpilki.

Następnie wezwał mnie: „Przyjdź i zobacz.”

Zajrzałem do szkatułki, lecz ten widok mnie olśnił. Lśniły blaskiem dziesięciokrotnie większym niż dawniej. Myślałem, że zostały wytarte w piasku stopami tych niegodziwych ludzi, którzy je rozrzucili i podeptali w pyle. Były ułożone w pięknym porządku w szkatułce, każde na swoim miejscu, bez żadnego widocznego trudu człowieka, który je tam wrzucił. Wykrzyknąłem z wielkiej radości, a ten okrzyk mnie obudził. Wczesne pisma, 83.

"Odsuwacie przyjdźcie Pana zbyt daleko. Widziałem, że późny deszcz nadchodzi tak [nagle jak] wołanie o północy i z dziesięciokrotnie większą mocą." Spalding i Magan, 5.

A we wszystkich sprawach mądrości i rozumu, o które król ich pytał, stwierdził, że są dziesięć razy lepsi od wszystkich magów i astrologów w całym jego królestwie. Daniela 1:20.